

ผลกรรมรังแกฝั่ง

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ

R4006

วันนี้จะเล่ากฎแห่งกรรมถวายพระภิกษุนวกะ กฎแปลว่าต้น กรรมแปลว่าแต่ง หรือการกระทำให้เป็นไปตามนั้น ถ้ากรรมดีมีปัญญามันจะดันไปหาความดีให้มีจิตใจสูง มีสติปัญญาด้วย เรียกว่ากฎแห่งกรรม อันนี้มีศีล ๕ เป็นข้อพิสูจน์ด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน

เมื่อผมเป็นเด็ก ได้ประสบการณ์มาด้วยตนเองที่บ้านบางปะทุน หรือเรียกว่าบ้านเกาะ ที่ตรงนั้นเป็นหัวเกาะ ที่ปากน้ำบางพุทราเข้ามา เรียกว่าบ้านเกาะ ต่อมาก็เลยเรียกบ้านบางปะทุน เนื่องจากที่บางนั้นเหมือนปะทุนเรือ ผมเคยถามโยมคนแก่ คนเฒ่าว่า ทำไมเรียกบางปะทุน ได้รับคำตอบว่า หลานเอ๋ย บางนี้มันกลม มันไม่ลึก ไม่ตื้น มันกลมเหมือนปะทุนเรือข้าว มีป่าต้นมะขามเทศ ยอดมันอ่อนช้อย เข้ามาหากันเหมือนปะทุนเรือ เขาก็เลยเรียก บางปะทุน

บัดนี้ถมเต็มหมดแล้ว หาบางปะทุนไม่มีแล้ว ที่นี้เป็นบ้านของผมเอง คนรุ่นเก่าเรียกบ้านเกาะ คนรุ่นกลางเรียกบ้านบางปะทุน คนรุ่นหลังเรียกตำบลบางม่วงหมู่ เมื่อก่อนนี้ขึ้นกับตำบลตันโพธิ์มา ตอนหลังแยกออกไป เป็นตำบลบางม่วงหมู่

เมื่อวานขึ้นนี้ โยมบ้านแพรกสามะเนียง อยุธยา มาพูดเรื่องความกุ่มใจในครอบครัว ลูกหลานไม่สามัคคีกัน และเล่าเรื่องเหตุการณ์ให้ฟัง ผมเลยนึกได้ถึงเหตุการณ์ย้อนหลังของผมเอง

เมื่อผมเป็นเด็กอายุประมาณ ๑๒ ขวบ เข้าโรงเรียนแล้ว รุ่นผมเข้าโรงเรียนอายุ ๙ ขวบ ไม่เหมือนพวกท่านเข้าโรงเรียนกัน ๔ ขวบ ชั้นอนุบาล ชั้นประถม ผมเข้า ๙ ขวบชั้นเตรียม ๑ แล้วขึ้นชั้น ป.๑ ไปออกชั้น ป.๔ เดี่ยวนี้มาเพิ่มเป็นประถม ๕ ประถม ๖

ข้างบ้านผมเองนะครับ มีลุงเป็นลูกพี่ลูกน้องกับโยมผู้หญิง เรียกชื่อว่า ลุงโปรง เรียกป่าสะไภ้ว่า ป่าเขียว มีพี่สาวของผมคนหนึ่งเป็นลูกสาวของลุงโปรงนี้ ชื่อพี่สมบุญ สามีเขาเป็นคนอีสานชื่อ นายพรหม เป็นสามีคนที่สอง สามีคนที่หนึ่งชื่อ นายเกลี้ยง

แหม! ผมนึกได้เลย มันลืมนี่ไปแล้ว ปู่ย่าตายาย พี่ป้าหน้าอาของผมตั้งแต่เป็นเด็กอายุ ๑๑-๑๒ ขวบ และผมก็จากบ้านไปเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ไปอยู่บ้านคุณ

ลุงศร ศิลปบรรเลง บ้านหลวงประดิษฐ์ไพเราะ หลวงธำรา รินน้ำร้อนถวาย
รัชกาลที่ ๖ เล่นโขน ตีระนาดด้วย ผมไปอยู่บางแวกมาเป็นเวลา ๒ ปีนะครับ

พอดีกับโยมให้บ้านกับโยมละมาย มะกล่ำทอง อยู่อำเภอบ้านแพรก ท่านพระ
ครูสังฆรักษ์ ท่านบอกว่า ชื่อบ้านสามมะเนียง ที่มีวัดหลวงพ่อเขียว เคยไปกับท่านไป
ฉันบ้านงานเขาทำบุญ บ้านนี้ใจบุญ ร้ารวยพอสมควร ลูกดีทุกคน สร้างความดีมาทุก
คน คุณพ่อคุณแม่ก็สร้างควมดีไว้กับลูก ทำถูกไว้กับหลาน ลูกบ้านนี้ทำมาหากินจาก
ยากจนมาร้ารวย มีกิจการค้าที่ตลาดบ้านแพรก

ต่อมาเกิดวุ่นวาย ลูกชุดหนึ่งไปหาเจ้าเข้าทรงว่า ถูกทำ คนเอาของมาทำไต่
บ้าน **ที่ห้องไม่สามัคคีกัน ทะเลาะกันไม่พัก ไม่มีความสุขเลย มีคนหนึ่งเป็นโรค
ประสาท** ไม่ทราบเป็นไปได้อย่างไร เลยก็เชื่อเจ้าเข้าทรง อีกชุดหนึ่งไม่เชื่อ เชื่อพระ
เลยก็วุ่นวายมากมาย คนโน้นเป็นอย่างนี้ คนนี้เป็นอย่างนั้น พิจารณากฎแห่งกรรม
ปัจจุบันไม่มี ยังรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เพราะเหตุใดหรือ มันต้องมีเหตุผล

โยมละมายเล่าต่อไปว่า “หลวงพ่อ จะเป็นอย่างนี้หรือเปล่าก็ไม่ทราบนะ ตอน
ก่อสร้างตึก สร้างบ้านยังไม่เสร็จ ผีมาเกาะอาศัยอยู่ รังใหญ่มาก ผีมาเกาะที่บ้าน
“โยมละมาย เกรงว่ามันจะไปต่อยพวกช่างก่อสร้าง เดี่ยวจะไปกวนต่อยคนโน้น
ต่อยคนนี้ คิดว่าไล่ไปคงไม่บาปหรอก กำลังก่อสร้าง ทำเสร็จแล้วค่อยมาอยู่
เถอะ ให้ลูกเอายามาฉีด ให้กลิ่นเหม็น ๆ ผีจะได้ไป ลูกคงจะฉีดเข้าไปมาก ผี
ก็ตายหมด หล่นและ ที่ไม่ตายก็หนีไปเลย

จากนั้นเหตุการณ์ก็ผันผวน ทำให้บ้านไม่มีความสุขเลย ทะเลาะกันไม่พัก คน
นั้นป่วย คนนี้ป่วย คนนี้หาย คนโน้นเป็นตลอดรายการ หาความสุขไม่ได้ ลูกก็ไปหา
หมอดูเจ้าเข้าทรง ว่าถูกกระทำ คนเอาของมาไว้ไต่บ้าน อาตมาบอก ไม่ใช่หรอกโยม
เป็นเพราะผี ท่านทั้งหลายอย่าทำนะ

ผมก็นึกมาถึงตัวผมเอง เมื่อครั้งอายุ ๑๑-๑๒ ขวบ ที่บ้านลุงโปรง ป่าเขี้ยว
พี่สาวของผมลูกลุงชื่อพี่สมบุญ ยังไม่มีครอบครัว พอมีครอบครัว ผมก็โตเข้าโรงเรียน
ชั้นเตรียม ก็จำได้บ้างไม่ได้บ้าง พอมาทราบข่าวเรื่องนี้จากโยมละมายก็นึกได้ ว่าเป็น
ความจริงอีกเช่นกัน

มีผีมาเกาะรังใหญ่ที่บ้านลุงผม บ้านอยู่ติดกัน วันนั้นเขาออกไปนอกบ้าน
เกือบหมด ลุงผมไปเลี้ยงควาย ป่าเขี้ยวหอบของชายที่ตลาดบางขาม พี่สมบุญกำลัง
ตั้งครุฑคนที่สองก็ไปขายของด้วย เหลือแต่พี่เขยอยู่บ้าน ก็ชวนผมเอาไฟเผาผี
เขาเป็นคนใช้เรา แต่เราก็เป็นเด็ก ไม่รู้ว่าเป็นบาปแต่ประการใด

ลูกกลับมาด่าแหกเลย ลูกเป็นนักอุบาสก ถือศีลกินบวช ด่า ๓ วัน ๓ คืน แต่ไม่ด่าผมหรอก ด่าลูกเขยเขาด่าไปด่ามา คว่ำดาบตีกันเข้าแล้ว ฟันกันหัวร้างข้างแตก ตีกัน ๓ วัน ๓ คืน แล้วด่ากันแหกไปอีก เพราะเหตุกฎแห่งกรรมนะครับ

ในที่สุดพี่สมบุญกับพี่เกลี้ยง เขาไม่ได้ทะเลาะกันนะ เขาไม่มีเรื่องอะไรเลยนะครับ แต่จำเป็นต้องจากบ้านไป เพราะพ่อตาคือลุงผมคว่ำดาบฟันลูกเขย ลูกเขยก็กลัวใจ จะศอกกลับไปบ้างก็จะโดนพ่อตา ถ้าไปทำคนไม่มีธรรมะก็จะตีหัวพ่อตา เพราะไปฟันลูกเขย ผมอยู่ที่นั่นเลย นี่เพิ่งจะระลึกได้ ที่โยมบ้านแพรกเล่าเหตุการณ์ตรงกัน กฎแห่งกรรมแน่ ไม่มีความสุขนะครับ คนดีทะเลาะกันได้ แยกแตกกันได้

พี่เขยผมเลยบอกผมว่า น้องเอ๊ย! พี่อยู่ไม่ได้แล้วนะ ขอลา เป็นเพราะผิ๊งนี่เอง ลูกด่า ๓ วัน ๓ คืน ด่าไม่พักจนลูกเขยอดกลั้นไม่ได้ ก็เถียงเข้าไปบ้าง ก็คว่ำดาบฟันลูกเขย ผมที่นั่นเห็นชัด

ฝ่ายพี่สาวเขาก็บอกพ่อ ไปโทษพวกบ้านฉันทำไมเล่า พี่สาวเลยชั๊ดทอดผมเข้าอีก บอกผมเป็นคนจุด สามี่เขาไม่ได้จุด เลยไม่รู้จะโทษใครถูก เป็นกฎแห่งกรรมด้วยกันทั้งคู่

พี่เกลี้ยงก็เตรียมกระเป๋ากลับบ้าน บ้านอยู่ใต้วัดไชโยไป ๕-๖ ท่า เขาก็เลยไปได้ครอบครัวใหม่ ทั้ง ๆ ที่เมียเก่าไม่เคยทะเลาะกันเลย ต้องแยกกันไป เพราะกฎแห่งกรรม แต่ก็ไปมาหาสู่กัน ลูกออกมาชื่อนายสอน ตอนนี้อย่างตายไปแล้ว ลุงผมเห็นหน้านายสอน นึกถึงลูกเขยก็ด่าหลานแทน ในไม่ช้าลุงผมก็ตาย ตายอย่างน่าอเนจอนาถ นี่เป็นกฎแห่งกรรมชัด

ผมเองโตขึ้นอยู่ชั้น ป.๔ ยังไม่ได้โกนเปีย มันเป็นกฎแห่งกรรมที่ผมไปเผาผิ๊ง ไปวัดไหนไปงานที่ไหนโดนต้อยทุกอย่าง เคยถามเขาว่า “ลื้อมาต้อยอ้าวทำไม” เขาบอกว่า “กุศลสิ้นไส้ผิ๊ง” ไปวัดตึก เด็กวัดรุ่นเดียวกันชั๊ดต้อย มา วัดศรัทธาภิรมย์ชั๊ดต้อยอีก มาวัดมะปรางต้อยอีก ผมก็ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด มานึกได้ตอนบวช อ้อ! เป็นกฎแห่งกรรมของเราเอง ที่เราไปเผาผิ๊ง ผิ๊งต้อยก็เอาทำขยี้ ยังเป็นเด็กก็ไม่ทราบ ไปไหนเลยถูกต้อยเรื่อยเลย

นี่เป็นกฎแห่งกรรมนะครับ ขอถวายในวันนี่ ต้องชั๊ดเซพเนจรพี่น้องต้องแก่ตระหงระแหงกัน หากความสุขไม่ได้เลย จึงขอเรียนถวาย โปรดกรุณาอย่าไปทำผิ๊งเลย ผิ๊งมาอาศัย เขาจึงได้เอาขี้ผิ๊งมาควั่นเทียน นอกจากใช้ประกอบพิธีกรรมแล้ว ยังแฝงข้อคิดสอนธรรมะแก่เราว่า

เราไปไหนต้องหาที่พึ่ง จุดเข้าแล้วมันร้อน น้ำตาไหลเลย

ร้อนคือราคะ ร้อนคือโทสะ ร้อนคือโมหะ มันมีน้ำตาไหลเห็นไหม ผึ้งคือ
เทียน ถ้ามันไม่ร้อน น้ำตามันจะไหลได้อย่างไรเล่า ไล่เทียนหมด ขี้ผึ้งหมด เราก็
หาที่พึ่งกันไม่ได้

เพราะฉะนั้น ผึ้งเป็นสัญลักษณ์ ทำให้ผึ้งพาอาศัยได้ไปไหนหาที่พึ่งไว้เถอะ
ขอรับ หาที่อยู่ที่พึ่งอาศัยเป็นปัจจัย ๔ เราจะได้อยู่ดีกินดีมีศรีสุข

ถ้าหากว่าไปอยู่บ้านเรือนใคร ถ้าเป็นอย่างนี้อย่าให้เขาทำ ห้ามไว้เถอะครับ
เป็นบาปเห็นทันตา ลองดูได้ถ้ามีผึ้งเกาะที่บ้านท่าน หากเอาไฟจุด ไม่ช้าหรอก ไม่
เกิน ๗ วัน ๑๕ วัน จะเกิดมีเรื่องร้อนใจแยเลยนะครับ

ขอความสุขสวัสดิ์จงมีแก่ภิกษุเถระ พระคณะครูอาจารย์และพระภิกษุนวกะ จง
งอกงามไพบูลย์ในบวรพุทธศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และจงเจริญ
ด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณธนสารสมบัติ จะนึกคิดสิ่งหนึ่งประการใด จงสม
ความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุกรูปทุกนามเทอญ